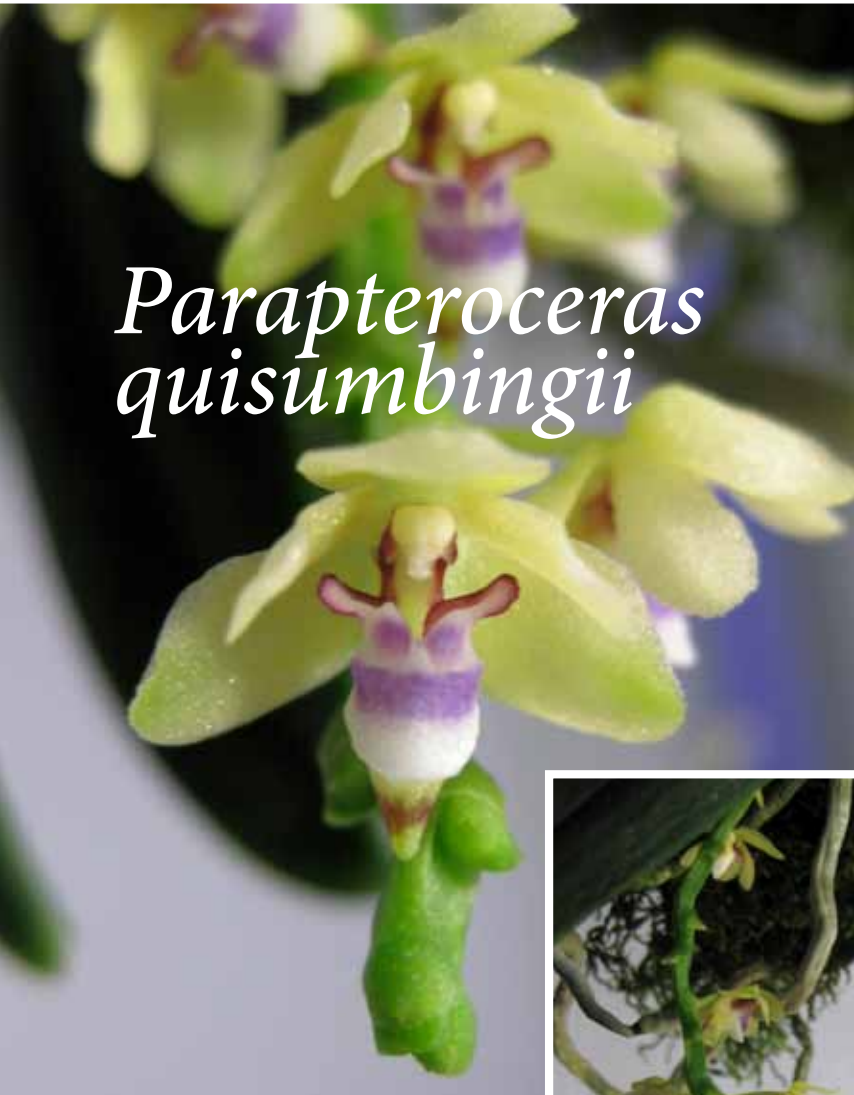

Parapteroceras quisumbingii

■ Laji löydettiin 1929 Filippiinien Luzonin saarelta 300 metrin korkeudelta, noin 100 kilometriä Manilasta itään. L.O Williams antoi sille nimen *Saccolabium quisumbingii* kunnioittaakseen filippiiniläisen botanistin Eduardo Quisumbing y Argüellesin elämäntyötä. Myöhemmin laji siirrettiin sukuun *Tuberolabium* ja sieltä edelleen pieneen *Parapteroceras*-sukuun, jossa on 8 lajia. *Parapteroceras quisumbingii* kasvaa ainoastaan Luzonin saarella. Se sekoitetaan usein valkokukkaiseen *P. kotoenseen*, joka on kotoisin Taiwanilta.

Kuvaus

Parapteroceras quisumbingii on monopodiaalinen epifyytti, jolla on vain muutaman sentin mittainen varsi. Lehdet ovat 8–15 sentin pituiset ja 2–3 sentin levyiset, tumman vihreät. Lehden tyveltä kasvavat kukintovarret ovat 10–20 sentin pituiset ja niihin avautuu keltaisia, reilun sentin kokoisia kukkia. Kukissa on voimakas, hiu-

kan tunkkaisen hajuveden tuoksu. Kukintovarsia ei kannata katkaista niin kauan kun ne pysyvät vihreinä, sillä niihin saattaa myöhemmin avautua uusia kukkia.

Kasvuolot

Luzonin saarella ei lämmössä tapahdu kovin suuria muutoksia vuoden aikana, päivisin lämmintä on 30 asteen tienoilla, öiksi viilenee 5–8 astetta. Ilman suhteellinen kosteus pysyttelee 70–75 prosentin lukemissa. Sateisinta on kesä-heinäkuussa ja loka–marraskuussa, kuivinta tammi–huhtikuussa, jolloin on myös eniten valoa.

Parapteroceras quisumbingii sopeutuu kuitenkin hyvin kotikasvatukseen, jopa ikkunalaudalle. Kesällä lämpö saa rauhassa nousta 22–28 asteeseen, kuitenkin talvella riittää 18–22 astetta. Kukinnan alkamista kiihdyttää, jos yö- ja päivälämpöjen ero on viitisen astetta.

Lajia on myynnissä sekä palikalle että ruukkuun istutettuna. Palikalle istutettuna sitä on helpointa hoitaa lasikossa. Ruukku puolestaan kannattaa laittaa isompaan astiaan, jossa on tiilimurskaa, kevytsoraa tai vastaavaa vettä helposti imevää ja luovuttavaa materiaalia, ja pitää astian pohjalla

jatkuvasti muutama sentti vettä. Viileällä ikkunalaudalla alle pitää panna lämpömatto, jotta kasvilla säilyy sopiva lämpö, ja kosteutta haihtuu astiasta.

Helpoiten hoidat kastelun upottamalla kasvin 30–40-asteiseen veteen muutaman päivän välein noin minuutiksi. Upotuskastelu on suotavaa varsinkin kevät–kesäaikana. Lajilla on samantyyppiset juuret kuin perhosorkideoilla ja vandoilla, joten niistä näkee kosteuden muutoksen. Ravinnetta voi lisätä kasteluveteen niukasti läpi vuoden.

Valoa *Parapteroceras quisumbingii* tarvitsee kohtalaisesti, se ei kuitenkaan kestä suoraa auringonpaistetta.

Oma kasvini

Vuoden 2006 näyttelyssä isareni etsi minulle lasikkoon sopivaa kasvia, jolla olisi vaikea nimi. Tämän vaatimuksen *Saccolabium-Tuberolabium-Parapteroceras quisumbingii* hyvin täytti. Kasvi kukki säännöllises-

ti, kunnes vein sen kolme vuotta sitten kesäksi ulos: kesäyömmä olivat sille aivan liian viileitä. Koska pidin lajista, hankin saman tien uuden kasvin. Myös se on osoittautunut helposti hoidettavaksi ja ahkeraksi kukkijaksi.

Teksti ja kuvat OILI PENTINSAARI